

Miðvikudaginn 9. dez. 1931.

Nr. 32/1931. **Réttvísinn og valdstjórnin**

(Stefán J. Stefánsson)

gegn

Þórði Flygenring (Pétur Magnússon)

og Árna Beinteini Bjarnasyni

(Lárus Jóhannesson)

og

Valdstjórnin

gegn

Ingólfi Flygenring

(Lárus Jóhannesson).

Brot gegn ákvæðum 26. kap. hegningarl., l. um gjaldprotaskipti frá 1929 og hlutafélagalögum frá 1921.

Dómur aukaréttar Hafnarfjarðar 12. maí 1931: Ákærði, Þórður Stefán Flygenring, sæti betrunarhússvinnu í 18 mánuði. Svo skal hann og hafa fyrirgert æfilangt rétti til þess að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason, sæti einföldu fangelsi í 30 daga.

Kærður, Ingólfur Flygenring, greiði 1500 króna sekt, er renni í ríkissjóð, og komi í stað sektarinnar, ef hún er ekki að fullu greidd innan fjöggra vikna frá lögbirtingu dóms þessa, einfalt fangelsi í 50 daga.

Ákærði, Þórður Flygenring, greiði sjálfur varðhaldskostnað sinn. Svo greiði hann og sérstaklega skipuðum talsmanni sínum, Péttri Magnússyni, hrm., 40 krónur í málsvarnarlaun.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason og kærði Ingólfur Flygenring, greiði skipuðum talsmanni sínum, Lárusi Jóhannessyni hrm., 25 krónur hvor, í málsvarnarlaun.

Upp í annan kostnað málsins greiði kærður, Ingólfur Flygenring kr. 100.00. Allan annan af málinu löglega leiddan og leiðandi kostnað greiði hinir ákærðu, Árni

Beinteinn Blöndal Bjarnason og Þórður Stefán Flygenring að $\frac{1}{10}$ hluta in solidum, eftirstöðvarnar $\frac{9}{10}$ hluta, greiði ákærði, Þórður, einn.

Dóminum að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur hæstaréttar.

Það athugast, að ekki þykja nægilega miklar sannanir framkomnar fyrir því, að sala ákærða, Þórðar Stefáns Flygenring, 1929, á veðsettum fiski hafi verið framin í sviksamlegum tilgangi, svo að hann verði látinn sæta refsingu fyrir hana, en að öðru leyti eru afbrot ákærða af undirdómáranum réttilega heimfærð undir 253., 255., 262., 263. og 264. gr. 2. mgr. hinna almennu hegningarlaga 25. júní 1869, svo og 1. tölulið 53. gr. laga um hlutafélög nr. 77 frá 1921 og 5. mgr. 1. gr., sbr. 39. gr. laga um gjaldþrotaskipti nr. 25 frá 1929, og þykir refsing hans hæfilega ákveðin betrunarhússvinna í 15 mánuði.

Svo verður og að dæma ákærða samkv. 4. mgr. 8. gr. gjaldþrotaskiptalaganna til þess að hafa fyrirgert æfilangt rétti til að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki, eins og undirdómárinna hefir gert.

Ákærði, Árni Beinteinn Bjarnason, hefir með aðstoð sinni við lántökuna 7. maí 1930, gerzt sekur um brot á ákvæðum 253. gr., sbr. 56. gr. hegningarlaganna og ákveðst refsing hans fyrir brot þetta 2ja mánaða fangelsi við venjulegt fangaviðurværi, en fullnustu refsingarinnar skal fresta samkvæmt heimild í 1. gr. laga nr. 39, 16. nóv. 1907 og hún falla niður eftir 5 ár frá uppsögn dóms þessa, ef fullnægt verður lögmæltum skilyrðum, en fyrir brot hans á 1. tölulið 53. gr. laga um hlutafélög nr. 77 frá 1921, skal hann greiða 800 kr. sekt í rikissjóð, og komi 40 daga einfalt fangelsi í stað sektarinnar,

ef hún verður eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Kærði, Ingólfur Flygenring, hefir stöðugt haldið því fram, að ætlazt hafi verið til, að Þórður Flygenring legði fram allt hlutaféð í Drangsnéslöginu, og að hann hafi sagt sér, er félagið var stofnað, að hann mundi þá vera búinn að leggja fram 50 þúsund krónur í félagið, og hafi kærði skoðað þetta sem innborgað hlutafé. Þar sem þetta styðst við framburð ákærða, Þórðar Flygenring, þykir ekki fengin sönnun fyrir því, að kærði hafi gert sig sekan um vísitandi ranga tilkynningu til hlutafélagaskrárinnar, en hinsvegar hefir hann gert sig sekan um stórfellt gáleysi með tilkynningu sinni, um að allt hlutaféð væri innborgað án þess að fullvissa sig um að svo væri í raun og veru. Með þessu hefir hann bakað sér ábyrgð samkvæmt 54. gr. laga nr. 77 frá 1921 og þykir refsing hans hæfilega ákveðin 300 kr. sekt til ríkissjóðs og komi í hennar stað 20 daga einfalt fangelsi verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákvæði aukaréttardómsins um málskostnað samþykkjast.

Um málskostnað í hæstarétti fer svo sem siðar segir.

Því dæmist rétt vera:

Ákærði, Þórður Stefán Flygenring, sæti betrunarhússvinnu í 15 mánuði.

Svo skal hann og hafa fyrirgert æfilangt rétti til að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason,

sæti 2ja mánaða fangelsi við venjulegt fanga-viðurværi, en fullnustu refsingarinnar skal fresta og hún falla niður eftir 5 ár frá uppsögn dóms þessa, ef skilorð laga nr. 39, 16. nóv. 1907 eru haldin. Auk þess greiði ákærði 800 kr. sekt í ríkissjóð og komi 40 daga einfallt fangelsi í stað sektarinnar, ef hún verður eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Kærði, Ingólfur Flygenring, greiði 300 kr. sekt í ríkissjóð og komi 20 daga einfallt fangelsi í stað sektarinnar, verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákvæði aukaréttardómsins um málskostnað staðfestist.

Ákærði, Þórður Flygenring, greiði málsvarnarlaun talsmanns síns í hæstarétti, málflutningsmanns Péturs Magnússonar, 150 kr. Ákærði, Beinteinn Bjarnason og kærði Ingólfur Flygenring, greiði málsvarnarlaun talsmanns síns í hæstarétti, málflutningsmanns, Lárusar Jóhannessonar, 75 kr. hvor.

Allan annan áfrýjunarkostnað málsins, þar með talin málflutningslaun sækjanda í hæstarétti, málflutningsmanns Stefáns Jóh. Stefánssonar, 250 kr., greiði Þórður Flygenring að $\frac{7}{10}$ hlutum, Beinteinn Bjarnason að $\frac{2}{10}$ og Ingólfur Flygenring að $\frac{1}{10}$ hluta.

Dómi þessum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Mál þetta er höfðað af réttvisinnar og valdstjórnarinnar hálfu gegn þeim, Þórði Stefáni Flygenring, útgerðarmanni í Hafnarfirði, og Árna Beinteini Blöndal Bjarnasyni, prókúrista s. st., fyrir brot á ákvæðum 26. kap. hinna almennu hegningarlaga frá 25. júní 1869 og ákvæðum laga um hlutafélög, nr. 77 frá 27. júní 1921, og, að því er ákærðan Þórð snertir, einnig fyrir brot á ákvæðum laga um gjaldþrotaskipti nr. 25, frá 14. júní 1929, svo og af valdstjórnarinnar hálfu gegn Ingólfi Flygenring, s. st., fyrir brot á ákvæðum fyrrnefndra laga um hlutafélög.

Tildrög málsins eru þau, sem hér segir:

Bankastjórn Útvegsbanka Íslands fór þess á leit í bréfi til dómsmálaráðuneytisins, dags. 24. okt. f. á., að fyrirskipuð yrði opinber rannsókn út af líkum, er hún taldi á því, að ákærði, Þórður Flygenring, hefði gerzt sekur um refsiverðan verknað með því að selja fisk, er hann hafði veðsett bankanum, án þess að greiða honum andvirðið. Jafnframt æskti bankastjórnin þess, að skipaður yrði kommissarius til þess að rannsaka og dæma málið, þar eð sennilegt væri að rannsókn yrði viðtæk og þyrfti að fara fram í tveimur lögsagnarumdæmum.

Sama dag, 24. október, kærði bankastjórn Landsbanka Íslands ákærðan, Þórð, fyrir bæjarfógeta Hafnarfjarðar fyrir það að hafa gert sig sekan um samskonar verknað gegn þeim banka. Krafðist bankastjórnin þess jafnframt, að bú ákærða yrði þá þegar tekið til gjaldþrotaskipta meðferðar.

Ákærði sendi sama dag beiðni til skiptaráðandans í Hafnarfirði um það, að bú hans yrði tekið til gjaldþrotaskipta.

Daginn eftir var dómariinn í máli þessu skipaður með kgl. umboðsskrá til þess að fara með rannsókn út af ofangreindum kærum og til að halda lögskipaða rannsókn út af gjaldþrotaskiptum ákærða, svo og til þess að fara með og dæma í málum gegn þeim, er sekir kynnu að reynast. Ennfremur var dómariinn sama dag skipaður setuskiptaráðandi í Hafnarfirði til þess að fara með og framkvæma skipti á búi ákærðs, þar eð hinn reglulegi skiptaráðandi veik sæti.

Við rannsókn málsins hefir það, er hér á eftir greinir,

komið í ljós og sannast með eigin játningu hinna ákærðu, Þórðar og Beinteins og kærðs Ingólfs, sem er og í samræmi við það, er á annan hátt er upplýst í málinu.

1. Þórður Stefán Flygenring.

1. Fram til 1. apríl 1928 hafði ákærði rekið útgerðar- og verzlunarstarfsemi í Hafnarfirði í félagi við bróður sinn, kærðan, Ingólf, en þá slitu þeir félagsskapnum og skiptu með sér eignum og skuldum. Nákvæm uppgerð á eignum og skuldum fór þó ekki fram við skiptin og þar eð bókhald ákærða var þá þegar, eins og jafnan síðan í hinni mestu óreiðu, verður eigi séð með vissu, hvernig efnahag hans hefir verið varið 1. apríl 1928, eftir að skiptin höfðu fram farið. Af sömu ástæðu hefir og eigi verið unnt að upplýsa með vissu hvenær efnahag ákærða er svo komið, að hann átti ekki lengur fyrir skuldum. Af efnahagsyfirliti, er hann gaf Íslandsbanka, og miðað er við 19. október 1928, rskj. nr. 49, má að visu sjá, að hann telur sig þá eiga 152 þúsund krónur, fram yfir skuldir (netto eign), en hvorttveggja er, að síðari efnahagsskýrslur, er hann hefir gefið bönkunum, gera þessa skýrslu mjög grunsamlega og að hinar stórfelldu skuldir hans, sem upplýst er um, síðari hluta árs 1929 — en það ár telur hann hafa orðið 65 þúsund króna hagnað á atvinnurekstrinum, sbr. rskj. 39 og 48, — gera það líklegt, að hann hafi þegar árið 1928 ekki átt fyrir skuldum. En þó að allar líkur bendi til þess, að efnahagur ákærða hafi verið miklum mun verri 19. október 1928, en í nefndri efnahagsskýrslu greinir, hefir þó, eins og áður getur, reynzt ógerningur að upplýsa um hinn rétta efnahag hans á þeim tíma sökum gagnaskorts, enda er tilgreining ákærða um hagnað af atvinnurekstri 1929, röng, svo sem síðar verður vikið að.

2. Eftir að ákærði byrjaði atvinnurekstur á eigin spýtur árið 1928, rak hann umfangsmikla útgerðarstarfsemi í Hafnarfirði, auk fiskverzlunar og fiskverkunar. Þegar á næsta ári, 1929, er mjög farið að þrengja að efnahag hans. Fyrri hluta þess árs tók hann, sjálfur og með aðstoð ákærða, Beinteins, vixillán í bönkunum, tryggð með veði í um 8000 skpd. af stórfiski, samtals rúmlega 490 þúsund krónur, til greiðslu síðar á árinu. Var fiskurinn að mestu

leyti settur að sjálfsvörzluveði af ákærðum sjálfum samkvæmt lögum nr. 34 frá 1927, en að nokkru leyti að handveði á þann hátt, að Beinteinn samþykkti víxlana og gaf út veðbréfin, en Þórður gerðist vörzlumaður fyrir bankann og gaf geymsluvottorð. Lánin runnu öll til Þórðar.

Í málinu er það sannað, með eigin játningu ákærða, að sumarið 1929 hafi hann selt, án vitundar bankanna, mikið af fiski þeim, er bönkunum var veðsettur á ofangreindan hátt, og án þess að láta andvirðið renna til þeirra. Bera og bækur ákærða með sér, að þessi frásögn hans er rétt. Kveðst ákærði þá hafa, til þess að bjarga sér úr öngþveiti því, er hann var kominn í, gert samning við h/f Kveldúlf í Reykjavík, í júlí eða ágústmánuði 1929, um það, að félagið greiddi fiskvíxlana, eða það, sem ógreitt var af þeim, jafnóðum og þeir féllu í gjalddaga, gegn því að félagið fengi allan þann fisk, er hann átti þá óseldan. Hafi verð alls fisksins, eftir magni því, er ákærði gaf upp og kaupverði félagsins, verið sem næst hið sama og samanlögð upphæð ógreiddu fiskvíxlanna.

Kaupverð h/f. Kveldúlfs var kr. 112.00 fyrir skpd. af stórfiski og kr. 102.00 fyrir skpd. af millifiski. Er því auðsætt, að þótt uppgjöf kærða til félagsins á magni fisks þess, er hann þá átti óseldan, hefði reynzt rétt, hefði hann skort mjög á það, að eiga nægan fisk upp í veðsetningarnar til bankanna, þar sem lánin voru miðuð við 60 kr. pr. skipfund af stórfiski. En nú hefir ákærði einnig viðurkennt það, að uppgjöf hans til h/f. Kveldúlfs á magni fisksins, er hann samdi við það, hafi verið allt of há. Kom það því í ljós, er á haustið leið, að fiskurinn nægði alls ekki til greiðslu víxlanna. Varð því nokkur tregða á því af félagsins hálfu, að það greiddi alla víxlana, sérstaklega hina síðustu þeirra, svo sem síðasta víxilinn í Landsbankanum, kr. 48000.00, er greiddur var 4. dez. 1929. Þó varð það úr fyrir beiðni ákærðs, að félagið greiddi alla víxlana, og kveðst hann hafa lofað því, að greiða skuld þá, er hann komst í við félagið út af þessu, með fyrstu lánum, er hann fengi eftir það í bönkunum út á óveiddan afla. Nam skuld ákærða við félagið um áramótin 1929 og 1930 kr. 137.674.48.

Sá af forstjórum h/f. Kveldúlfs, sem ákærði kveðst að-

allega hafa samið við um greiðslu fiskvixlanna, hefir sem vitni i málinu borið það, að félagið hafi tekið að sér greiðslu fiskvixlanna eftir beiðni ákærðs sumarið 1929 og að nokkur tregða hafi orðið af félagsins hálfu á greiðslu hinna síðustu þeirra, en kveðst ekki muna hvort sú tregða hafi af því stafað, að fiskurinn hefi reynst minni en ákærði gaf upp, eða af því, að aðrar greiðslur af hans hendi hafi brugðizt. Mundi vitnið og eigi til þess, að ákærði hefði lofað félaginu að greiða skuld sína til þess með neinu ákveðnu lánsfé, er hann ætti von á.

3. Atvinnurekstur ákærða árið 1929 hefir haft í för með sér stórfelldar skulda-aukningar fyrir hann. Auk hinna veðtryggðu skulda hans (atvinnustöð hans í Hafnarfirði var m. a. veðsett fyrir fullvirði) skuldaði hann um áramótin 1929—1930 ýmsum viðskiptamönnum miklar fjárhæðir. Áður er getið um skuld hans við h/f. Kveldúlf kr. 137.674.38, en auk þess skuldaði hann fiskikaupafirmanu Ólafur Gíslason & Co. kr. 47.022.06, h/f Hamar kr. 25.000.00 og erlendum bönkum (yfirdráttur) um kr. 60.000.00. Var greiðsla allra þessara skulda aðkallandi. Er og ljóst af þessu, að fyrrnefnd skýrsla ákærða til bankanna um reksturshagnað árið 1929 er gersamlega röng. Kveðst hann og þegar í nóvember 1929 hafa séð fram á, að reka myndi að gjaldþroti og að óvist væri hvort hann myndi geta „slampast af“ fram yfir næstu vertið, án þess að gefa sig upp. Hafi honum og eftir það jafnan verið ljóst, að gjaldþrot voru yfirvofandi. Að hann framseldi ekki bú sitt til gjaldþrotaskipta þegar um áramótin 1929—1930 virðist aðallega hafa stafað af skorti á siðferðispreki, veikri von um að rætast kynni úr skuldakröggum hans ef vetrarvertið (aflí og sala) yrði sérstaklega hagfeld og að honum hafi verið annnt um að greiða skuld sína til h/f. Kveldúlfs, sökum þess á hvaða hátt hún var stofnuð.

4. Ákærði gerði um þessar mundir út til fiskveiða 3 línuveiðaskip, Grímsey, Pétursey og Málmey. Auk þess átti hann meiri hluta hlutabréfa í h/f. „Val“ í Hafnarfirði, er gerði út línuveiðarann Papey. Var ákærði í stjórn þess félags og annaðist útgerðarstjórn skipsins að öllu leyti, þótt eigi væri hann formlega kjörinn framkvæmdarstjóri félagsins né hefði prókúru fyrir það. Verkun og sölu

fisks þess, er á Papey aflaðist, hafði ákærði og á hendi og sömuleiðis útvegum rekstrarlána. Veðsetti hann Papeyjarfiskinn ásamt sínum eigin fiski fyrir rekstrarlánunum og verður ekki séð, að stjórn félagsins né endurskoðendur hefðu nokkuð við það að athuga, enda seldi hann og fiskinn átölulaust af stjórn félagsins. Virðist rekstri félagsins hafa verið hagað á þann hátt öll árin, frá því að það var stofnað í desember 1927. Gert var ráð fyrir, að hagur félagsins yrði gerður upp einu sinni á ári fyrir aðalfund, en aðeins einn aðalfundur hafði verið haldinn (í apríl 1929).

Auk línuveiðaranna átti ákærður vélbátinn Vanadís.

5. Í janúarmánuði 1930 byrjaði ákærði á ný að taka lán í bönkunum gegn veði í veiðdum og óveiðdum afla línuveiðiskipanna fjögra. Sendi hann að jafnaði, er hann tók ný lán, bréf með lánbeiðni, þar sem tekið var fram, að fiskur sá, sem veðsettur hafði verið fyrir fyrri lánunum, væri nú veiðdur og geymdur á stöð hans í Hafnarfirði. Námu lántökur hans í Landsbankanum, gegn veði í fiski á tímabilinu frá 21. janúar til 22. apríl kr. 303 þúsund og voru sett að veði fyrir þeim samtals 5050 skpd. af fullverkuðum stórfiski, (skpd. af fullverkuðum fiski miðað við 250 kg. af fullsöltuðum fiski). Í Útvegsbankanum námu lántökur ákærðs gegn veði í fiski kr. 162.000.-00, lánin öll tekin á tímabilinu frá 23. apríl til 28. maí, tryggð með veði í samtals 2700 skpd. af fullverkuðum stórfiski. Tvö af Útvegsbankalánunum voru að nafninu til tekin af ákærða Beinteini, þ. e. lán tekið 28. apríl kr. 18000.00 og lán tekið 7. maí kr. 24000.00, tryggð með samtals 700 skpd., er Beinteinn, einnig að nafninu til, setti að handveði, en Þórður tók að sér að geyma fyrir bankann. Verður veðsetninga þessara nánar minnst síðar, en hér skal þess getið, að lánveitanda var kunnugt um, að lánin runnu til Þórðar og að veðsetning Beinteins var aðeins pro forma.

Samkvæmt framansögðu námu víxillán þau, er til ákærða runnu árið 1930, gegn fiskveði, kr. 465.000.00, tryggð með samtals 7750 skpd. af stórfiski. Áður en ákærði fram-seldi bú sitt til gjaldþrotaskipta hafði hann greitt af lánunum sínum í Landsbankanum kr. 62 þús. svo eftir stóðu

þar kr. 241.000.00 með veði í 4017 skpd. Öll Útvegsbankalánin voru ógreidd. Áttu því, samkvæmt veðsetningum ákærða, að vera til í vörzlum hans, er gjaldþrotaskiptin hófust, að minnsta kosti 6717 skpd. af stórfiski að veði fyrir kr. 403.000.00.

Þess var getið, að það var venja ákærða, er hann bað um ný lán hjá bönkunum gegn veði í fiski, að skrifa þeim, eða gefa þeim yfirlýsingu um, hve mikill fiskur hefði aflast frá því, að næsta lán á undan var tekið. Samkvæmt upplýsingum þeim, er ákærði gaf á þennan hátt, var jafnan kominn nægur fiskur í land til þess að tryggja eldri lánin, er nýja lánið var tekið, og stundum meira, sjá rskj. nr. 8 og 40—45.

Við rannsókn málsins hefir það komið í ljós, að þessar yfirlýsingar ákærða hafa verið stórkostlega rangar. Skortir mjög á það, að á skip hans hafi aflast eins mikill fiskur og hann hefir skýrt bönkunum frá og veðsett þeim. Og eins og nánar verður vikið að síðar, hefir hann þegar í febrúarmánuði verið farinn að selja af hinum veðsetta fiski til h/f. Kveldúlfs og Ólafs Gíslasonar & Co., en það gerir tilgreining hans á fiskbirgðum enn rangari. Þannig getur ákærði þess í bréfi til Landsbankans dags. 1. marz 1930, að línuveiðarar hans hafi þá samtals „lagt á land ca. 1150 skpd.“, en samkvæmt aflabókum hans, hefir þá ekki verið komið meira í land en um 787 skpd., miðað við fullsaltaðan fisk. Af aflanum er hann þá þegar búinn að selja 413,5 skpd. svo að í vörzlum hans eru þá aðeins 373,5 skpd. og er þá smáfiskur talinn með, en hann nam $18\frac{1}{2}\%$ af aflanum. (Þess skal getið, að til þess að finna út magn fullsaltaðs fisks, sbr. veðsetningarskjölin, eru dregin 15% frá þyngd fisksins eins og hann er veginn upp úr skipi). Hinn 13. marz kveður ákærði 1910 skpd. vera komin í land, en eftir aflabókunum, umreiknað í fullsaltaðan fisk, eru það 1542 skpd. alls. Í bréfi, dags. 9. apríl, til Landsbankans, þar sem ákærði biður um nýtt lán kr. 300.000.00 gegn veði í 500 skpd. af stórfiski fullverkuðum segir hann „af fyrumgetnum 500 skpd. er ca helmingur þegar kominn í land, og allur sá fiskur, sem áður hefir verið veðsettur af mér, sem „bæði veiddum og óveiddum“ (sic) er þegar veiddur“. Áður veðsettur fiskur

nemur þá, sbr. rskj. nr. 18, 3900 skpd. og hefði því samkvæmt yfirlýsingu ákærða, þá átt að vera komin í land alls 4150 skpd. En eftir aflabókunum, umreiknað eins og fyrr greinir, eru þá ekki komin á land meira en um 2984 skpd. Og þegar frá er dreginn þá þegar seldur fiskur til h/f. Kveldúlfs og Ólafs Gislasonar & Co. nema fiskbirgðir ákærða 9. apríl aðeins 2241 skpd., þar af smáfiskur, sem ekki fellur undir veðsetningarnar um $18\frac{1}{2}\%$.

Upplýsingar þær, er ákærði gaf Útvegsbankanum með skriflegum yfirlýsingum, dags. 19. og 28. maí 1930, er hann tók víxillán þar gegn fiskveðum, eru og rangar á tilsvarendi hátt. Hinn 19. maí kveður hann alls vera komin í land af skipum sínum árið 1930 ($6502 \div 450$) = 6052 skpd. en þá eru alls komin í land um 4733 skpd. (= $5083 \div$ aðkeyptum fisk ca. 350 skpd.), en sökum sölunnar eru þá að eins fyrirbyggjandi um 3825 skpd. (= $4175,5 \text{ skpd.} \div 350 \text{ skpd.}$) af afla skipanna. Hinn 28. maí kveður ákærði 500 skpd. hafa komið í land af skipunum síðan 19. maí, en samkvæmt aflabókum hafa aðeins komið í land um 208,5 skpd. á þeim tíma, en á sama tíma hafa fiskbirgðir ákærðs minnkad um rúm 500 skpd. vegna sölu hans á fiski þessa daga.

Alls námu veðsetningar ákærða á afla línuveiðaskipanna fjöggra, árið 1930, 7050 skpd. af fullverkuðum stórfiski miðað við 250 kg. pr. skpd. af fullsöltuðum fiski. En samkvæmt aflabókunum hefir aflinn, umreiknaður í fullsaltaðan fisk numið alls 5113 skpd. Þegar aðgætt er, að aðeins $81\frac{1}{2}\%$ af afla skipanna var stórfiskur, er það ljóst hve stórkostlega hefir á það skort, að aflast hafi nægur fiskur til þess að svara til veðsetninganna og upplýsinga ákærða í bréfum hans til bankanna. Sé aflinn hinsvegar miðaður við 250 kg. pr. skpd. af fiskinum eins og hann vigtaðist upp úr skipi, væri skippundatalan 15% hærri, en það færi í bága við veðsetningabréfin, þar sem miðað er við fullsaltaðan fisk.

6. Hér að framan hefir verið minnst á aðstoð ákærða, Beinteins, við lántökur Þórðar í Útvegsbankanum, dagana 28. apríl og 7. maí 1930. Því máli er þannig varið, að hinn 24. og 27. apríl keypti Þórður fisk af tveimur norskum skipum „Jærnbarden“ og „Eystein Orre“, samtals um 350 skpd. Fisk þennan var ekki unnt að setja að

sjálfsvörzluveði samkv. lögum nr. 34 frá 1927 og var því það ráð upp tekið, að Beinteinn tæki í orði kveðnu lán út á hann og veðsetti sem sína eign, en Þórður tæki að sér geymslu fyrir veðhafa. Hinn 28. apríl seldi svo Þórður 18000 króna vixil til Útvegsbankans, útgefinn af honum, en samþykktan af Beinteini. Jafnframt setti Beinteinn bankanum að handveði, með veðsetningarskjali, 300 skpd. af stórfiski, en Þórður tók að sér, einnig með skriflegri skuldbindingu, að geyma veðið fyrir bankann, og gæta þess svo vel, að handveðréttur hans rýrnaði ekki né færi forgörðum. Var bankastjóra þeim, sem við var samið, kunnugt um, að lánið átti að renna til Þórðar.

Nokkru síðar kveðst ákærði, Þórður, hafa haft í hyggju, að kaupa fisk af norsku skipi, sem lá í Hafnarfirði. Þar eð hann hafði ekki handbært fé til þess að kaupa fiskinn fyrir, ásetti hann sér að taka þegar í stað lán út á hann og kaupa hann síðan fyrir lánsféð. Hinn 7. maí var svo tekið 24000 króna lán í Útvegsbankanum gegn handveði í 400 skpd. af fullverkuðum stórfiski. Samþykkti Beinteinn vixil fyrir upphæðinni og gaf út veðsetningarskjal og er tekið fram í því, að fiskurinn — 400 skpd. — sé „til geymslu og verkunar hjá Þórði Flygenring, Hafnarfirði“. Jafnframt gaf Þórður út geymsluvottorð og lýsti því þar yfir, að hann hefði „tekið til geymslu og verkunar frá Beinteini Bjarnasyni, Hafnarfirði, 400 skpd. af stórfiski“, sem hann lofaði að geyma og gæta svo vel, að ekki rýrnaði né færast handveðréttur bankans. Átti Þórður, sem áður, tal við bankastjórnina um lántökuna, en ekki kveðst hann hafa á það minnst í bankanum, að fiskurinn var ókeyptur. Hinsvegar átti Beinteinn ekki tal við bankastjórnina um lánið.

Þegar til kom varð ekkert úr fiskkaupunum. Kveður ákærði skipið hafa farið til Reykjavíkur og selt aflann þar. Enginn annar fiskur var keyptur í staðinn og varð því aldrei neitt veð til fyrir láni þessu. Ekki tilkynntu hinir ákærðu Útvegsbankanum um þetta og skiluðu lánsfénu ekki aftur. Varð það að eyðslueyri hjá Þórði.

7. Ákærði byrjaði, svo sem fyrr segir, þegar í febrúarmánuði 1930, að selja fisk þann, er á skip hans aflaðist þá á vertíðinni og veðsettur var fyrir skuldum hans. Gerði hann það án vitundar veðhafans og án þess að andvirði

fisksins rynni til bankans. Hélt hann sölunni áfram, smátt og smátt um veturinn, og voru það einkum hinir stærri skuldheimtumenn hans, h/f Kvöldúlfiur og Ólafur Gíslason & Co., sem fiskinn keyptu eða fengu upp í kröfur sínar. Eftir vertíðarlok jókst salan að mun og hélt áfram til hausts án þess að bankarnir fengju um það nokkra vitneskju. Rann ekki annað af andvirði fisksins til þeirra en þær kr. 62,000,00, sem áður er getið að greiddar voru til Landsbankans. Mestur hluti fisksins var keyptur af h/f. Kvöldúlfi en auk þess keyptu ýmsir aðrir fiskkaupendur meira og minna. Var svo komið, er bankarnir kærðu aðfarir þessar og ákærði framseldi bú sitt, að aðeins voru eftir óseld, allt í allt, um 700—800 skpd. af hinum veðsetta fiski, en átti að vera, miðað við veðsetningarnar, minnst 6717 skpd. af stórfiski.

Allur hinn seldi fiskur var farinn af landi burt, og andvirði hans greitt til ákærða, ýmist með skuldajöfnuði eða í peningum. Sé gert ráð fyrir því, að bankarnir fengju andvirði fisks þess, sem til var, þegar gjaldþrotaskiptin hófust, miðað við 60 kr. pr. skpd., myndi tap þeirra, vegna ofangreindrar svíksemi ákærða, nema um 350—360 þúsund krónum. En fari svo, — sem helst er útlit fyrir, ef riftunarm., sem þrotabú ákærða er í við viðskiptamenn hans, — vinnast ekki — að andvirði fisks þess, sem til var, gangi allt til greiðslna á kröfum, er forgöngurétt hafa fyrir veðkröfum bankanna, verður tap þeirra þeim mun meira, eða ekki undir 400 þúsund krónum.

8. Þegar ákærði byrjaði á ný lántökur sínar hjá bönkunum 1930, lét hann þá hafa skýrslu um eignir sínar og skuldir miðað við áramót 1929—1930, og „rekstursreikning“ fyrir árið 1929. Virðist Landsbankinn hafa móttekið skjöl þessi 17. janúar, en til Útvegsbankans sendi ákærður samskonar skjöl með bréfi, dags. 15. apríl. Kveður ákærði í bréfi þessu reikningana ekki vera alsendis nákvæma, en telur sér óhætt að fullyrða, að verulegar breytingar muni ekki koma fram.

Á „rekstrarreikningnum“ telur ákærði að orðið hafi 109 þúsund króna ágóði á atvinnurekstri hans árið 1929. Og sé „vaxtaconto“, sem samkvæmt reikningnum er „ca. 44000,00“, dregin frá ætti hreinn ágóði að nema kr. 65 þús. En eins og að framan segir, hafa skuldir ákærða aukizt

stórkostlega á árinu 1929, og á þeim tíma er hann afhendir bönkunum skýrslu þessa veit hann að gjaldþrot er yfirvofandi. Honum hefir því hlotið að vera ljóst, að skýrslan var algerlega röng.

Á „efnahagsreikningnum“ telur ákærði skuldlaus eign sína (netto eign) 1. janúar 1930 vera kr. 163,128,98. Um þessa skýrslu er hið sama að segja og um rekstrarreikninginn, að ákærða var ljóst, að hún var röng og villandi, enda hefir hann undanfellt að telja sumar stærstu skuldirnar, svo sem hluta af Kvöldúlfsskuldinni, yfirdráttinn erlendis kr. 60,000,00, o. fl.

Efnahags- og rekstrarskýrslur þessar, í sambandi við það, að fiskvixlar ákærða frá árinu 1929 voru allir greiddir á réttum gjalddögum, hafa að sjálfsgöðu aukið traust bankanna á efnahag ákærða og greitt fyrir lántökum hans árið 1930. Skýrir þetta, að nokkru, hina miklu tiltrú bankanna á ákærða á þeim tíma, er lántökurnar fóru fram, því ekkert eftirlit var af þeirra hálfu haft með því, að tilgreining hans á hinum veðsetta fiski væri rétt.

9. Sumarið 1929 hafði ákærði rekið fiskverzlun (keypt fisk) á Drangsnesi í Strandasýslu. Í febrúarmánuði 1930 gekkst hann fyrir stofnun hlutafélags í þeim tilgangi að halda fiskverzlun þessari áfram. Var félagið stofnað 13. febrúar og nefnt h/f Drangsnæs. Stofnendur voru: ákærði sjálfur, kona hans, sonur hans, ófjarráða, ákærði Beinteinn, bræður ákærðs, Ingólfur og Garðar Flygenring og Andrés Runólfsson, verzlunarmaður. Hlutaafjárupphæð var ákveðin kr. 50 þúsund og skrifuðu stofnendur sig þannig fyrir því: ákærði Þórður kr. 10 þús., kona hans og sonur, kr. 8 þús. hvort, hinir aðrir stofnendur, kr. 6 þús. hver. Í stjórn voru kosnir hinir ákærðu, Þórður og Beinteinn og kærði Ingólfur. Tilkynntu þeir stofnun félagsins til hlutafélagaskráningar hinn 22. febrúar og lýstu því yfir, að allt hlutafé væri greitt. Framkvæmdarstjóri félagsins var kosinn, ákærði, Þórður, og hafði hann einnig prókúru fyrir það.

Við rannsókn málsins kom það í ljós, að enginn hluthafanna hafði greitt lofað hlutaafjárframlag að undanteknu því, sem talið verður, að ákærði, Þórður, hafi greitt. Hinn 4. nóvember 1930 framseldi stjórn félagsins bú þess til gjaldþrotaskipta og var dómariinn í máli þessu einnig skipað-

ur setuskiptaráðandi í því búi, þar eð hinn reglulegi skiptaráðandi veik sæti.

Daginn eftir að félagið var stofnað, 14. febr. keypti það jörðina Drangsnes. Til lúkningar kaupverðinu kvittaði ákærði skuld, er hann átti á seljanda jarðarinnar, að upphæð kr. 10,000,00. Verður ekki séð að nokkur önnur verðmæti, hvorki peningar né annað, sem talist geti greiðsla hlutafjár, hafi verið færð á nafn félagsins, áður en félagið var tilkynnt. Hafði og félagið aldrei neitt sjálfstætt bókhald né sjálfstæðan sjóð, því það verður eigi talið þótt umboðsmaður félagsins á Drangsnesi héldi reikning yfir það fé, sem fór honum þar á milli handa.

Við rannsóknina hefir ákærður haldið því fram, að þegar félagið var stofnað, hafi hann verið búinn að kosta til verzlunarinnar fyrir norðan og taka að sér greiðslu á 50 þús. krónum. En þar sem kostnaður hans við verzlunina, fyrir félagsstofnunina, kom ekki fram í eignum, er yfirfærðar væru á nafn félagsins, getur hann vitanlega ekki talizt hlutafjárframlag, enda virðist hér aðallega vera um að ræða tap á verzluninni frá fyrra ári. Og allt það fé og önnur verðmæti, sem eftir félagsstofnunina gekk til verzlunarinnar á Drangsnesi er skuldað hjá félaginu í bókum ákærða, en andvirði fisks þess, sem keyptur var á Drangsnesi, er fært á sömu reikninga til frádráttar. Er því alls ekki unnt að telja fé það, er ákærði skuldaði félagið þannig fyrir í bókum sínum, hlutafjargreiðslu, því að með sama fyrirkomulagi hefði skuld félagsins við ákærða smátt og smátt greiðst upp, ef hagnaður hefði orðið á fiskverzluninni og „hlutaféð“ þar með horfið úr sögunni. Er og ekkert, sem bendir til þess, að ákærði hafi ætlað sér að halda fjárhag félagsins aðgreindum frá eigin fjárhag sínum.

Hlutabréf, hvert að upphæð 1000 kr., voru gefin út á nöfn félagsmanna og afhent þeim, í samræmi við lofað hlutafjárframlag. Framseldu þeir Ingólfur, Garðar og Andræs þegar 5 hlutabréf hver til ákærða, án endurgjalds, en héldu einu hver. Beinteinn hélt hinsvegar öllum sínum bréfum. Ákærði veðsetti síðan, í júlí 1930, Útvegsbankanum hlutabréf þau, er hann hafði með höndum, fyrir láni, er hann tók þar.

10. Ákærði hefir viðurkennt, að honum hafi þegar í

nóvember 1929 verið orðið það ljóst, að gjaldþrot hans var yfirvofandi og sérstaklega hafi hann séð, þegar fram yfir nýjárið kom, að yfirgnæfandi líkur voru fyrir því, að ekki yrði hjá því komizt. Eftir þetta hefir hann þó stofnað til stórfeldra skulda, sbr. lántökur hans í bönkunum, en jafnframt greitt einstökum skuldheimtumönnum eldri kröfur þeirra. Þannig hefir hann greitt hinum erlendu bönkum yfirdrátt þann, sem orðinn var um áramót, rúml. 60 þús. kr., skuld sína við h/f Kvöldúlf lækkaði hann um rúml. 100 þús. krónur auk þess sem hann, skömmu fyrir gjaldþrotin, setti félaginu íbúðarhús sitt að veði fyrir kr. 30,000,00. Af skuld sinni við firmað Ólafur Gíslason & Co. greiddi ákærði á árinu rúmar 40 þús. krónur. Skuldagreiðslurnar fóru fram ýmist í peningum eða með fiski, og að nokkru leyti — til h/f Kveldúlfs — með kolum og salti.

Þegar, er lögreglurannsókn í máli þessu hófst, var endurskoðanda falið að endurskoða bókhald ákærða og vera dómaranum til aðstoðar við athugun á því, hvað orðið hafði af fé því, er ákærður hafði aflað sér á óréttmætan hátt. Kom það þá þegar í ljós, að öll bókfærsla og bókhald ákærða var í hinum mesta ólestri og náði hvergi nærri tilgangi sínum. Færslum var víðast þannig fyrir komið, að ógjörningur var nema með yfirlegu og fyrirhöfn að samræma bækur og fylgiskjöl. Margvisleg viðskipti. innborganir og útborganir, höfðu farið fram án þess að nokkuð væri um það bókað. Engin efnahagsbók hafði verið færð og ekki sjáanlegt af bókhaldinu, að nokkur efnahagsuppgæfð hafi farið fram síðan ákærði byrjaði atvinnurekstur sinn. Varð alls ekki séð af bókunum hvað orðið hafði af um 90 þús. krónum, er farið höfðu um höndur ákærða á árinu 1930. Með því að snúa sér til viðskiptamanna ákærða, erlendra og innlendra, og afla gagna frá þeim, tókst þó smátt og smátt að finna hvað orðið hafði af mestum hluta þessarar fjárhæðar. Urðu að lokum um kr. 6000,00 sem á milli bar, og þegar þess er gætt, að ómögulegt var að ákveða nákvæmlega eigin eyðslu ákærða á árinu, verður ekki talið að líkindi séu fyrir því, að fé hafi verið skotið undan gjaldþrotaskiptunum.

11. Þegar rannsókninni lauk, var kröfulýsingafrestur í protabúum ákærða og h/f Drangsnes liðinn, en ekki var

að fullu lokið að koma eignum búans í verð. Alls var lýst í bú ákærða kröfum að upphæð kr. 839,376,42. Líkindi eru til að skuldir verði umfram eignir um 560—600 þús. krónur og er þá ekki tekið tillit til riftunarkrafna, er búið kynni að eiga á hendur viðskiptamönnum ákærða. Kröfúlýsingar í bú h/f Drangsnes námu tæpum 60 þús. krónum, þar með talin skuld til þrotabús ákærða um kr. 26 þús.

II. Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason.

Ákærði var starfsmaður hjá bræðrunum Þórði og Ingólfi Flygenring árið 1924. Er þeir bræður skildu að skiptum árið 1928, varð ákærði áfram hjá Þórði og gerðist prókúristi hans og önnur hönd við atvinnureksturinn.

Hér að framan er lýst aðstoð ákærða við lántökur í Útvegsbankanum til handa Þórði Flygenring, dagana 28. apríl og 7. maí 1930. Hafði hann veitt Þórði svipaða aðstoð við tvær lántökur í Landsbankanum árið áður, að því undanskildu, að ekki er annað sannað en að þá hafi nægur fiskur verið til upp í veðið. Kom og sú aðstoð ekki að sök, en ákærða var þó kunnugt um að annar víxillinn, er hann hafði samþykkt, var greiddur af h/f Kvöldúlfí. Var það 48,000,00 króna víxillinn, sem fyrr er getið að greiddur var af félaginu 4. dez. 1929.

Ákærður hefir játað það, að hann hafi ritað nafn sitt undir tryggingarbréfið frá 7. maí 1930, þar sem tekið er fram, að fiskur sá, sem með því er veðsettur, sé „til geymslu og verkunar hjá Þórði Flygenring, Hafnarfirði“, enda þótt hann vissi að fiskurinn var alls ekki keyptur, né í land kominn. Lét hann og bankastjórnina ekkert um það vita. Og er hann varð var við, að ekkert varð úr því að fiskur sá, sem verða átti veð fyrir lánsfénu, væri keyptur fyrir það, gerði hann hvorki ráðstöfun til þess, að láta Þórð annaðhvort skila aftur lánsfénu eða útvega þegar í stað aðra fullgilda tryggingu fyrir því, né heldur lét hann bankann vita um hve komið var. Kveðst hann aðeins hafa treyst því, að Þórður léti sig hafa annan fisk í stað hins, er brást, en enga ráðstöfun gerði hann til þess að koma því í framkvæmd.

Aðkeypta fiskinn af „Jærnbarden“ og „Eystein Orre“, sem stóð að veði fyrir 18 þús. króna láni ákærðu frá 28. apríl, hafði Þórður selt allan, án þess að greiða lánið, en ekki er sannað að Beinteinn hafi vitað um, er sú sala

fór fram eða getað aftrað henni, þar eð hann var mestan hluta sumars á Norðurlandi við sildarútveginn.

Um þátttöku ákærða, Beinteins í stofnun h/f Drangsnes er og áður talað. Enda þótt honum væri kunnugt um, að hvorki hann eða aðrir hluthafar hefðu greitt hlutafé, að því undanteknu, sem fyrr er sagt um fjárframlag Þórðar, tilkynnti hann samt, sem einn af stjórnendum félagsins, til hlutafélagaskrár, að allt hlutaféð, kr. 50, þús. væri greitt. Kveðst hann hafa skoðað hlutabréf þau, er hann fékk kr. 6000,00, sem gjöf eða kaupuppbót frá Þórði. Þar eð ákærði hlaut að vera nákunnur fjárreiðum Þórðar og skulda kröggum og sá og vissi, sem einn af stjórnendum félagsins, að engar eignir, hvorki peningar né annað, að undanteknum þeim kr. 10 þús., sem Þórður lagði fram til kaupa á jörðinni Drangsnes, voru greiddar eða yfirfærðar til félagsins, er það augljóst að tilkynning hans til hlutafélagaskrár um fulla greiðslu hlutafjárins, er vísvitandi röng. Það er og sannað, að ákærða var kunnugt, nokkru eftir stofnun félagsins, um það, að Þórður bjóst við að þurfa þá innan skamms að framselja bú sitt til gjaldprotaskipta, og verður þó ekki séð að hann hafi gert neitt til þess að kippa fjárreiðum félagsins í lag.

III. *Ingólfur Flygenring.*

Kærður hefir játað, að hann hafi verið einn af stofnendum félagsins h/f. Drangsnes og skrifað sig fyrir 6000 kr. hlutafé, sem hann þó ekki hafi greitt neitt af. Hafi hann þegar eftir stofnun félagsins framselt Þórði 5 hlutabréfin án endurgjalds, en haldið einu, sem gjöf frá Þórði eða þóknun fyrir þátttökuna í stofnun félagsins. Þá hefir kærður og viðurkennt, að hann hafi sem stjórnandi félagsins tilkynnt til hlutafélagaskrár, að allt hlutaféð, kr. 50 þús., væri innborgað. Kveður hann Þórð hafa sagt sér, að hann myndi, samtímis félagsstofnuninni, vera búinn að leggja fram um 50 þús. kr. og hafi hann skoðað það sem innborgað hlutafé. Þar sem kærða hlaut að vera það ljóst, að engar eignir, sem væru nándar nærri 50 þús. kr. virði, voru fyrir hendi við félagsstofnunina, eins og komið hefir í ljós, og að honum, sem stjórnanda, var skylt, að kynna sér hvernig greiðslu hlutfjár var varið, áður en hann tilkynnti félagið, en honum hinsvegar kunnugt um, að flestir hluthafar greiddu ekkert hlutafé, verður að telja,

að hann hafi gert sig sekan um visvitandi ranga tilkynningu, er hann tilkynnti hlutafélagið og lýsti því yfir, að allt hlutaféð væri greitt. Kærður hefir og viðurkennt, að honum hafi verið kunnugt um það, er félagið var stofnað, að Þórður bróðir hans væri mjög skuldugur, og bar honum því skylda til þess að vera enn varkárari viðvikjandi fjárreiðum félagsins.

Ákærði, Þórður Stefán Flygenring, er kominn yfir lögaldur sakamanna, fæddur 29. maí 1897, og hefir aldrei áður sætt ákæru eða hegningu fyrir hegningarlagabrot. Hann sat í gæzluvarðhaldi frá 25. október til 6. nóvbr. s. l.

Með verknaði þeim, sem lýst er hér að framan, hefir ákærður, að áliti réttarins, gerzt sekur um brot á 253. gr. hinna almennu hegningarlaga frá 25. júní 1969 (röng uppgjöf hans til bankanna á afla og aðkeyptum fiski og rangar efnahagsskýrslur og rekstrarreikningar), 255. gr. s. l. (sala hins veðsetta fiskjar 1929 og 1930), 262. gr. s. l. (stórfelldar lántökur eftir það, að hann sá fyrir gjaldþrot sitt), 263. gr. s. l. (greiðsla til sumra skuldheimtumanna öðrum fremur, á þeim tíma, er hann hlaut að sjá gjaldþrotið fyrir), 264. gr. 2. mgr. s. l. (stórkostleg óreglu-semi í bókhaldi), svo og 1. tölul. 53. gr. laga um hlutafélög nr. 77 frá 1921 (tilkynning til hlutafélagaskrár um h/f. Drangnes) og 5. mgr. 1. gr. laga um gjaldþrotaskipti nr. 25 frá 1929. Þykir refsing ákærða með hliðsjón af 63. gr. hegningarlaganna og með tilliti til þess hve margþætt og stórfelld afbrotin eru, yfir hve langan tíma þau hafa náð, og hversu mikið tjón hefir af þeim hlotizt, hæfilega ákveðin betrunarhússvinna í 18 mánuði. Svo ber og, að áliti dómarans, að dæma ákærðan samkv. 4. mgr. 8. gr. nefndra gjaldþrotaskiptalaga til þess að hafa fyrirgert æfilangt rétti til þess að reka eða stjórna verzlun eða atvinnufyrirtæki.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason, er kominn yfir lögaldur sakamanna, fæddur 7. júní 1897, og hefir aldrei sætt ákæru né refsingu fyrir hegningarlagabrot. Hann hefir, að áliti réttarins, með aðstoð sinni við lántökuna 7. maí 1930, sem lýst er hér að framan, gerzt sekur um brot á ákvæðum 253. gr. hegningarlaganna, sbr. 55. gr. þeirra. Svo hefir hann og með rangri tilkynningu til hlutafélagaskrár brotið ákvæði 1. tölul. 53. gr. ofan-

greindra laga um hlutafélög. Þykir refsing hans, með hliðsjón af 63. gr. hegningarlaganna hæfilega ákveðin einfalt fangelsi í 30 daga.

Brot kærðs, Ingólfs Flygenring, heyrir að áliti réttarins undir 1. tölulið 53. gr. laga um hlutafélög og þykir refsing hans hæfilega ákveðin 1500 króna sekt, er renni í rikissjóð, og komi í stað sektarinnar, ef hún er ekki að fullu greidd innan fjöggra vikna frá lögbirtingu dóms þessa, einfalt fangelsi í 50 daga.

Ákærði, Þórður Flygenring, greiði sjálfur varðhaldskostnað sinn. Svo greiði hann og sjálfur skipuðum talsmanni sínum, Péttri Magnússyni, hrm., málsvarnarlaun, er ákveðast 40 krónur.

Ákærði, Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason og kærði Ingólfur Flygenring, greiði hvor um sig skipuðum talsmanni sínum, Lárusi Jóhannessyni, hrm., málsvarnarlaun með 25 krónum.

Upp í annan kostnað málsins greiði kærði, Ingólfur, 100 krónur. Allan annan af málinu löglega leiddan og leiðandi kostnað greiði hinir ákærðu, Þórður Flygenring og Árni Beinteinn Blöndal Bjarnason, að $\frac{1}{10}$ hluta in solidum, afganginn, $\frac{9}{10}$ hluta, greiði ákærði, Þórður Flygenring, einn.

Rekstur málsins hefir verið vítalaus.

Föstudaginn 11. dez. 1931.

Nr. 29/1931. **Kristján Karlsson** (Jón Ásbjörnsson)
gegn

Útvegsbanka Íslands h/f

(Stefán J. Stefánsson).

Kaupgjaldskröfur áfrýjanda eigi teknar til greina, með því, að fyrirvaralaus uppsögn á ráðningarsamningnum hafi verið réttmæt.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 5. marz 1931: Stefndir, Helgi Briem, Jón Baldvinsson og Jón Ólafsson, f. h. Útvegsbanka Íslands h/f., eiga að vera